Title

Libro de Birdoj

ĉi tiu libro estas publika havajo.

La tiparoj por ĉi tiu libro povas esti trovita je ĉi tiuj ligiloj:
Roman Uncialmodern Font
Mansgreback - Middle Ages

La bildoj por ĉi tiu libro povas esti trovita je ĉi tiuj ligiloj:
Vintage bird photo created by rawpixel.com - www.freepik.com

La Birdprincino

unufoje, antaŭ longe, malvirta banditĉefo vagis la pejzaĝon, atakanta iajn urbetojn kaj homojn li povis trovi. kun li estis aro de krimuloj kiu obeis tutan da liaj komandoj. la banditĉefo nur sciis kiel konduki per timo kaj tenis kun li magian kornon, ke povis igas je birdo de iu ajn li elektintas. se iu ajn da lia homoj igis lin kolera, li blovus lian kornon kaj fari birdo-viando manĝo por lia vespermanĝo.

estis multaj longan monatoj ekde lia lasta atako. la banditĉefo sciis, ke se li ne trovis trezoron por lia sekvantoj baldaŭ, ili forirus aŭ li eble devas blovi lian kornon kaj farus birdo-viandon de ili. do frustrinta estis li, ke iom da noktoj li rigardinta la lunon kaj malbenis lian sorton... kaj la luno aŭdis lin. pro malespero, li gvidis lian homojn pli malproksime ol iam antaŭe, marŝante ilin ĝis elĉerpiĝo ĝis, sub lunluma ĉielo, li trovis belegan kastelon ĵus pretere la malproksima montoj. la banditĉefo diris al lia homoj kaŝigu en la arbaro dum li maskis li mem kiel almozulo kaj, kiel la suno leviĝis, alproksimiĝis al la kastelo.

tiel okazis tiutage, ke la princino de la kastelo ekiris por matenpromeno kaj renkontis la maskovestitan banditĉefon. ŝi neniam vidis iun kiel li antaŭe kaj demandis kiun li estis, kaj kial li estis je malbonega stato. la ruza banditĉefo liveris tiel rakonto de malĝojo ke la princino ekplorigis kaj decidis alporti lin antaŭ la reĝo kaj reĝino demandi por ilia helpo.

La princino alportis la banditĉefo antaŭa la kortego. Ĉiu estis tio, eĉ la gvardiano la princino ŝatis flirti el tempo al tempo. Post eksplikinta ŝia renkonto, la princinio demandis la banditĉefon paroli antaŭe la reĝo kaj reĝino. La banditĉefo tuj blovis lian kornon, kaj la reĝo kaj reĝino, la gvardianoj, kaj ĉiu alia je kortego transformita je birdoj. Lia homoj eksplodis en la ĉambro kaj kaptis kiel eble plej multajn birdojn, inkluzive de la reĝo kaj reĝino, kaj la banditĉefo okazigis grandegan festenon de bird-viando je celebro. La princino, kiu ne estis transformis je birdo, povis fari neniam sed rigardanta je hororo.

La kialo la princino ne estis transformita al birdo estis ĉar la banditĉefo pensis ŝin estis belega kaj sciis, ke li estus havi reĝlandonde lia mem se li povus edziĝi ŝin kaj iĝi reĝon. La princino, tamen, rezistis lin, kaj per furiozo, li ŝlosiĝis ŝin en turĉambro kie ŝi estus resti sen manĝo aŭ akvo ĝis ŝi akcepti liajn postulojn. La princino neniam sentis tiel malĝoja kaj sola, kaj ploris tiel amare, ke la luno aŭdis ŝin tio nokto kaj sendis lunradiojn al ŝia fenestro, ke ŝi povus eskapiĝi. Kiel la princino fine alvenis al la tero, la luno diris al ŝi de malproksima aparto de la arbaro kie la birdoj kiu eskapis la atako de la banditĉefo trovis loko resti. La princino rapidis tien kiel rapida tiel ŝi poviĝus.

ho, kiel ĝojega ili estis kiam ili ĉiu kunvenis! ho, kiel ili ploris ĉar la perdo de iliaj amikoj! post la plorinta finis, alciono surteriĝis antaŭ la princino kaj malkaŝis, ke li estis la belaspekta gvardiano ŝi kunflirtiĝis. li estis la nur gvardiano eskapi, kaj dum li fariĝis lian plej bonon helpi la aliajn, li ne estis tre lerta je administranta urbo, eĉ se ĝi estis urbo de birdoj. la princino, kompreneble, estis tre bontrajnis je administranta tiel aferoj kaj tuj komencis konduki ŝian homojn. kun la gvardiano apud ŝin, ŝi kreis grandan urbon de nestoj. ŝi fosis tranĉeojn krei rivereton el proksima rivero do la birdoj povus trinki pli facile. ŝi trovis manierojn kultivi larvojn kaj malgrandajn bestojn por birdoj kiu bezonis viandon kaj kultivis semojn por birdoj kiu bezonis plantojn. la birdoj kantis kantojn al ŝin ĉiuj noktoj, do danka estis ili por ŝia helpo.

en tempo, la loĝantaro de birdoj kreskis ĝis ili estis reĝlando de ili sin. kiel al princino vidis la kvantaron de birdoj loĝanta en la arbaro, ŝi sciis kion ŝi devas fari; ŝi ŝiris ŝian vestojn aperi tiom kiom malbonega tiel ebla kaj revenis al la kastelo kie la banditĉefo nun loĝis. ŝi diris al lia homoj, ke ŝi loĝis multajn jarojn, sola kaj malriĉa, kaj estis laciĝita de ĝin kaj preta esti lia edzino. la banditĉefo, estanta kruela ĉefo, jam transformis la restitajn civitanojn je birdoj kaj manĝinta ilin. li nun ne bezonis edziĝi la princinon, sed lia ventro grumblis, do li ordonis ŝin esti permesanta eniri.

Tuj kiam la pordoj malfermis, la aero estis plena de birdoj, pepanta kaj kriĉanta la banditĉefo kaj liaj homoj. La banditĉefo kriis por helpo, sed li estis kruela ĉefo kaj neniu amis lin sufiĉe provi. Anstataŭ, ili ĉiuj eskapis el la reĝlando, neniam esti revidita.

La birdo ĉasis la banditĉefon, bekanta kaj gratanta lin kaj forŝiranta lia korno. Ili bekinta kaj gratinta lin tiom da li estis ĝoja kiam ili ĉasis lin en la turĉambron kaj ŝlosis la pordon malantaŭ li. La princino prenis la kornon kaj blovis ĝin, transformanta ĉio la birdoj en homojn. Post granda festo, la princino edziĝis la gvardiano, kaj la duo reĝis ĝojan kaj prosperan reĝlandon por la resto da ilia tagoj.

Kaj la banditĉefo? Ili forlasis lin en tio turo... kaj tiom kiom mi scias, ankoraŭ li loĝas tion.

La Marsmalo Arbo

longa tempo antaŭe, estis knabo kiu loĝis je bieno tuta sola. vivo estis bona por la knabo; kiam la rikoltluna brilis brile, la rikoltoj estis multa. floroj malfermis recevi la laboreman abelojn, kaj ĉio estis verda kaj abunda ĉar la akvo, ke estis liveris al la teron el la mola nuboj supre. kiel tempo kontinuis, tamen, la knabo rimarkis malpli nubojn en la ĉielo. malpli pluvo moligis la teron kaj malpli abeloj aperis ĉar la floroj, malsatigis de akvo, iĝis bruna kaj frakasiĝema. rikoltoj komencis mortiĝi kaj baldaŭ ĝi aperis, ke la luno ne volis montri ŝin mem por honto aŭ kompato.

la knabo sciis, ke kiam la rikoltoj tute mortiĝis, li havus nenion manĝi. sen aliaj elektoj, li decidis eliri en la mondon kaj troviĝas la fonton de la nuboj. eble, jus eble, li povus trovi manieron repari la problemon de la akvo. do, la knabo pleniĝis sakon per tiom kiom manĝajoj tiel li povus porti, katapulto kaj iom da ŝtonoj de bona grando, kaj eliris al la mondon.

malproksima el hejmo, la knabo vidis signojn de sekeco ĉie; riveroj iĝis longan tranĉeecojn kaj lagoj iĝis grandajn polvajn kavojn. la arbustoj kaj arboj estis bruna, maldika kaj malforta, kaj la herboj sekiĝis al polvon. kiel li piedis, ĝi komencis

aperi kiel se la fonto de nuboj neniam estus trovota. certe, nuboj ne estis videbla je la ĉielo; nur la suno, batanta je bruligis tero. Fine, en profunda areo de sekiginta arbaro, la knabo decidis ripoziĝi, avida malstreĉiĝi en io malgranda shadeto li povus trovi.

Ne longa tempo poste repozanta, la knabo aŭdis kompategan lamentan sonon. maltrankviliĝa iu eble esti vundita, li kuregis al la sonfonto, nur trovi birdaron, lamentanta kaj ploranta per malĝojo. La knabo demandis ilin kio povus krei tiel malĝojo kaj la birdoj respondis, ke la arbaro estis iĝinta do sekega, ke estis nenio beroj, aŭ larvoj, aŭ radikoj manĝi. Eĉ la arbaro mem ne burnigis ĉar fajro, la birdoj mem estis certe malsatigi. Aŭdinte ĉi tio, la knabo malfermis lian sakon kaj donis al la birdojn ĉio la manĝajo li havis. La birdoj estis tre danka kaj demandis se estas io ili povus fari je respondo. Kiam la knabo demandis pri la fonto de la nuboj, tamen, ili silientiĝis.

La nuboj, la birdoj klarigis, venis el grandega marŝmalo arbo, ke kreskis alte sur monton je la alia planko de la arbaro. Marŝmaloj kreskis kiel fruktoj el la arbo, antaŭe altiĝanta en la ĉielo kaj krevanta malferma kaj iĝanta nuboj. Ĉar marŝmaloj estis tre dolĉa kaj bongusta, tamen, grandega besto aperis kaj estis manĝinta ĉioj de marŝmaloj el la arbo. Ĉi tio estas kial ne estis nuboj, kaj ne pluvo sati la riverojn, lagojn, kaj arbarojn. Nenio de la arbarbestoj kuraĝis defii la beston, kiel ĝi estis tro granda kaj timigebla. La knabo postulis esti preni al la arbon, kaj post iom da hezito, unu da birdoj konsentis. La birdo

portis la knabon sur ĝia dorso, kaj flugis al la malproksiman monton.

La birdo flugis la knabon trans la arbaro al monto do alta, ĝi devis esti kolonon al ĉielo mem. Kiel la birdo flugis supren la monton, la knabo tenegis la plumojn strikte, por timo, kaj esperis, ke li ne iĝus nekonscian per la alto. Kiel ili superpasis la supron de la monto, la knabo vidis grandegan altebenaĵon, kiel se la supro de la monto forviŝus por ia granda celo. "Tio", kriis la birdo, kiel ĝi flugis laŭlonge de la altebenaĵon.

Vere, kiel la birdo flugis, la knabo povis vidi grandegan arbo, bukligis kaj torditigis kiel granda aro de branĉkornoj, putranta sub la suno. Sur la arbo estis grandega bestego, ke la knabo neniam vidis antaŭe; ĝi estis kiel kvazaŭ ĝi havis la korpo de kuniklo, la vosto de sciuro, la oreloj de mustelo, la nazo de talpo, la haro de porko, kaj la dentoj de apro. Ĝi saltis el branĉon al branĉon de la arbo kaj aperis interesi je nenio pli ol destruigis ion ajn ĝi povigus. El ĝia korpo radiis grandegan varmegon. "Ĉi tiu estas la bestego, ke kaŭzis do multa ĝeno!", diris la la birdo. "La varmo estas do grandega, ne besto povas proksimiĝi al ĝi por sufiĉe tempo forpeli ĝin!"

"Surteriĝu min!", kriis la knabo, kaj la birdo konformiĝis. Je la ordono ke la knabo, la birdo komencis falflugi al la bestegon distri ĝin dum la

knabo ŝteliris en la direkto al la arbo. Kiam li estis proksima sufiĉe, la knabo tiris la katapulton kaj pafis liajn ŝtonojn al la kapo de la bestego, frapanta ĝi ĉiu tempo. Inter la falfluganta birdo kaj la ŝtonoj al ĝia kapo, la bestego ne povus plu rezisti kaj forkuris malsupre la monto, neniam vidiĝi denove.

Preskaŭ tuj, la arbo komencis ŝanĝi, kreskanta el tordita branĉkornoj al kuraĝa vertikala formo. Folioj kreskis sur la branĉoj, kaj post tio, malgrandaj blankaj fruktoj aperis, ke rigardita kiel malgrandega perloj sur la folioj. La perloj kreskis, iĝanta granda marŝmaloj. "Gustu unu!", diris la birdo. La knabo do faris, kaj trovis ĝin esti dolĉa kaj bongusta, kiel ia marŝmalo devus. "Rigardu!", diris la birdo. La knabo rigardis, kaj vidis unu da la marŝmaloj, jam matura, flosis el la folioj kaj en la ĉielon, kie ĝi krevis, iĝanta blanka lanuga nubo. "Nune, la pluvoj estos venanta denove!", diris la birdo, kaj la duo rerapidis al la arbaro diri la aliajn.

Kiam ili aŭdanta la novaĵoj, ĉio la birdoj ĝojiĝis. Multa da kantanta estis aŭdita kaj post celebrinta kun liaj novoj amikoj, la knabo diris adiaŭn kaj revenis hejme. Kiam li fine alvenis, estis jam nokto. Bela plenluno revenis al la ĉielon, borderigis de nuboj plena per akvo sati soifan teron. El tio tago, la knabo neniam denove havis problemojn per sekeco. Li sciis, ke se li havis problemojn, tamen, li povus iri al lia amikoj en la arbaro kaj inspektanta la marŝmalo arbo. Post ĉio, estas bona manĝi iom da marŝmaloj de tempo al tempo, sed estas grava forlasi la ion por ĉiu alia!

